

5410
2

J E R E M I A ' S KLAAG-LIEDEREN,

Op Dicht- en Sang-mate soo gerijmt, dat de
eigene Prophetische Text-woorden daar in ge-
houden zijn, en, met andere soorte van Lette-
ren, ordentlik daar uyt gelesen en onder-
scheiden kunnen worden :

By gelegentheit deser droevige en beklaglijke tijden
aldus gestelt en uitgebreidt

D O O R

W I L H E L M S L U I T E R,

Herder van Jesus Gemeinte te Eisbergen.

J O B Cap. XXX vers 31.

*Hierom is mijn harpe tot gene rouwklage geworden : ende mijn orgel
tot eene stemme der weenenden.*

T A M S T E R D A M,

By JOHANNES BOECKHOLT, Boeckverkooper in de
Gaaper-steeg, by de Beurs. 1687.

TOE-EIGENING

Aan de

Hoog-Edel en Wel-geborene Vrouwe, Me-vrouwe

JUSTINA van NASSAU,

Vrouw van Schagen en Schagerkogge, Barfinghorn,
Haringhuisen, Kolhorn, Burchorn, Heyloo,
Kolster en Oesdom, &c.

*Hoog-Edel en Wel-geborene Vrouwe,
Me-vrouwe,*

D At ik de vrymoedigheid neme om dese *Klaag-lie-*
ren Uw Hoog-Ed. op te dragen en toe te eigenen,
daar toe ben ik niet door mijn eigen voorgaande
overleg, maar door een onvermoedelijke toeval,
of veel-eer door Godts wonderen en bysondere bestiering
aangedreven. Als ik dieselve, om my, in mijn beklaglijke
ballingschap en afzijn van mijn lieve Gemeinte, evenwel
met wat goets besig te houden, en mijn kostelijken tijt tot
sichtinge van velen te besteden, nu even op 't papier ge-
bragt hadde, in beraadt en bedenken of ikse haast door den
druk gemeen sou maken, wierd ik juist van *Alkmaar* na het
Dorp *Valkoog*, by uw *Schagen* gelegen, gefonden om te pre-
diken. Uw Hoog-Ed. die my noit met oogen gesien en
hadde, en my alsoo weynig kende als ik haar selve, uit den
mont van mijn waarde Medebroeder, *D. Cornelius van Aken*,
Predicant te Harderwijk, (die even doemaals, mede als
balling, sijn oude Gemeinte te Schagen eens weer quam
besoeken) verstaande, dat ik, soo na-by, te *Valkoog* was,
liet my vaardiglik door hem selven, die my ook niet anders
dan door mijn eenvoudige Rijm-werkjes kende, en daar-
om soo hertelik beminde, met seer groote beleeftheit ter
maaltijt noodigen, als beide even begerig om kennis met
my te maken.

Ik was niet so haast van Uw Hoog-Ed. op 't vriendelikst
verwelkomt, of hoorde dadelik van haar een seer gepaste
Klaagreden over den droevigen staat van het Lant, en inson-
derheit

derheit van Godts Kerke, een Klaag-reden, uit haar nederige herte en mont vloeiende, als de tranen uit haar oogen, welke door geloof en vertrouwen na den hemel waren opgeheven, met sulc een beweging, in woorden en gebeerden uitgedrukt, dat ik daar door als verrukt en opgeïogen was.

Als wy, nevens mijn Heer en Mevrouw en andere waarde gasten, op de groote zale aansaten, quam'er juist een van zijn Hoog-Ed. Dienaars, als een van Jobs boden met droeviger brieven en tijdingen van Sions groote breuke; waar door Uw Hoog-Ed. de moedt so vol wierd, dat sy, van tafel opstaande, ter zijden in haar kamer vertrok, en aldaar, door haar waarde kindren, juist de Klaagliederen Jeremie, in welke onse tegenwoordige droevige toestand levendig beschreven wort, uit den Bibel soo beweeglijk liet voorlezen, dat ik doe ten eersten by my selve dacht; Wien souden *Jeremias Klaag-Lieder*en beter toegeëigent konnen worden dan haar Hoog-Ed. die der soo veel werks afmaakt en om den gemeenen schade, als eertijts Pinchas huisvrouw, of als een tweede Esther, op't allermeest bekommert is! Ja my docht, dat Godt, die dikwils meer met ons voor heeft, dan wy selve weten, my daarom op't Hûste Schagen, dat ik te voren noit hadde hooren noemen, geschikt hadde.

Ik laat noch staan so veel liefde, gunst en vriendelijk onthaal, my in die korte tijt, buiten alle mijn gedachten of verwachten, van Uw Hoog-Ed. bewesen, door welke alleen ik my andersins genoeg verplicht sou achten, om haar aldus metten eersten mijn dankbaar toegenegen gemoet, en hoogachtigh van hare exemplare godtvruchtighdeit te openbaren.

Uw Hoog-Ed. gelieve nu niet te sien op de kleinheit of geringheit van dit Boekje, maar op de grootheid en 't gewichte van de heerlijke en nu soo begeerlijke en tijdige stoffe daar in begrepen, als met de welke ik Uw Hoog-Ed. selve so open ingenomen gesien en gehoord hebbe. Is men belust om, in dese beklaaglijke tijden, de *Klaag-Lieder*en Jeremie dikwils te lesen, men kan se in dit klein formaatje overal gemakkelijk mede dragen, dewijl ik se soo gestelt hebbe, dat de eigen text-woorden daar in gehouden zijn.

he

het bygevoegde niet alleen dienende om den Rijm en Dicht-mate te vinden, maar ook tot verklaringe en uitlegginge van den fin des Propheten.

Dewijlfe ook eertijts, in beklaaglijke tijden, van Godts volk als *Liederen* gefongen zijn, 't welk de naam van *Klaag-Liederen* mede brengt, en van sommige uit 2 *Chron.* 35. 25. aangewefen wort, hebb' ik over ieder Hooft-deel een bysondere Sangwijfe met noten gefelt, hoewel 't ook alles op een en die felve wijfe kan gefongen worden. Door fulk een middel fal men 't geheele Boekje der Klaagliederen te eer van buiten leeren en onthouden, om die Goddelijke ftoffe, geduerende defe beklaaglijke tijden, immer in 't hert en in den mont te hebben. Dit was de reden, dat God felve fijn waarfchouwinge en overtuiginge aan fijn volk, door Moſes, in een Liedt beſchreven wou hebben, op dat ſy 't felve, door het dik wils herſingen, van woort tot woort mochten leren, en nimmer weer vergeten. *Deut.* 31. 19. 22.

En ſekerli, ſoo her lange een loflijk gebruik onder ons geweest is, *David's Psalmen* in Neerlandsch rijm te ſingen, dunkt my, dat het al ſoo nut en noodig fou zijn, met *Jeremias Klaag-Liederen*, als van geen minder authoriteit en kracht, ook het felve te doen, byſonderlik in deſe klaagtijden, op welke ſy alſoo ſeer, ja meer, als eenige *David's Psalmen* gepaſt zijn. Doch, die tot het ſingen der felve geen luſt noch bequaamheit heeft, kanſe na de gemeenſaamſte Dichtmate, of in proſe, ſonder rijm, hier uit leſen, na fijn welgevallen.

Immers ik weet, dat Uw Hoog-Ed. die ſoo wel door haar Godvruchtigheit, als door haar hooge ſtaat, aanſienlijk is, en byſonderlijk *Jeremias Klaagliederen* ſoo merkelijk bemint, de vrucht van dit Boekje tot velen ſal doen komen, op dat ik my alſoo moge verblijden, en Godt danken, die my door fijn genade verweerdigt iet voort te konnen brengen, waar door fijn bedrukte Erſdeel in deſe treurdagen het herte ſomwijlen voor hem uitſtorten, of uitten treuren ſingen of leſen kan.

Nem het dan aan, Me-vrouw, met ſulk een oogmerk en genegenheit, als met welk het Uw Hoog-Ed. wort opgedragen en toegeëigent van

Uw Hoog-Ed.

Onderdanig en eertmoedig Dienaar,
W. SLUITER.

Amſterdam den
29 Julij, 1772.

Totden

LESER en AUTHEUR

deser

KLAAG-LIEDEREN.

En reden op sijn pas, na Salomons verhalen,
Is als goud' Appelen in welgebeelde schalen
Van silver, tafels-pronk voor een weetgierigh gast,
Wiens hart naar waarbeits leer en wijsse woorden vast,
Kom, hongerige ziel, tot Sluiters Rijmbancketten,
Die hy ter rechter tijt, gaat op deez' tafel setten.
Nu hoort men over al een klaachgelijke stem,
Nu rijmt hy 't ongeval van 't oud' Ierusalem.
Hy mijdt de pronk en praal van opgesmukte woorden,
En and're stoff' en taal die hier toe niet en hoorden:
Sijn Rijm behoudt de proef' die Ieremias schreef,
Miss hem de Heil'ge Geest tot 't een en 't ander dreef.
O keurelijks man, hoe smaak'lijk zijn uw' Dichten!
Die in eenvoudigheid op 't aldermeeste stichten:
Wat dat ik lees of singh in Willem Sluiters Rijm,
'k Vind' Goddelijke stof en konstigh zielen-lijm,
Waar door de geest ontfonkt en 't hart aan Godt gehecht wort
In spoet of tegenspoet, in alles wat geseght wort.
Leeflang, mijn waarde Vrient, singh altoos op dees' toon,
Soo krijgt gy loff op d'aard; hier na noch beter loon.

ARNOLDUS BORNIIUS,

Herder van Christii Gemcinte te Alkmaar.

Aan

Aan den

A U T H E U R.

WAs 't immermeer de tijt van klagen,
Mijn waarde *Sluiter*, 't is nu tijt,
Nu Gods rechtvaardig welbehagen
Het Vaderlant in stukken split.
Met reden wekt gy dan de *Klachten*
Van *Jeremias* weder op,
En steltse door uw Rijmgedachten,
Gelijkse waardig zijn, in top.
Gy geeftz' in 't licht, op datse lichten
En stichten souden, dar's uw wit
In all' uw' andere gedichten
Geweeft, en 't is het ook in dit.
O soete Dichter, die noch singen
Kunt in een droeve ballingschap,
God geef sijn zegen op uw dingen,
En u den ouden eeren-trap.
Hy gunn' u in het huis des Heeren
Weer onverhindert hier of daar
Gelijk een Herder te verkeeren
In 't midden der Hervormde schaar.
Scheep moet, God sal u niet verlaten,
Hy kentse die de sijne zijn,
En geeftz', in spijt van die haar haten,
Een eeuw'ge vreught voor weinigh pijn.

De selve tot den L E Z E R.

L Esfer, wilt gy in het midden Uwer droefheit leeren bidden, Bidden dat het God behaaght, Hoort hoe <i>Jeremias</i> klaaght In sijn Lied'ren, die ons <i>Sluiter</i> , Als een geestelĳke <i>Fluiter</i> , Hier soo soet te lesen geeft Of te singen. Al wat leeft	Moet nu Godts gerichten eeren, Van de Zonden zich bekeeren, En verwachten, wat die hant, Die ons slaat, aan 't Vaderlant Noch believen sal te werken. Alles kunt gy 't hier bemerken, Leest of singt dan, na u lust, Ende stelt u voorts gerust.
--	---

ANDREAS TOSTHUMIUS.

Dienaar Jesu Christi in sijn Gemeinte te Alkmaar.

Aan den selven.

HEER SLUITER, vrome Vrindt, uw' *Jeremias-klacht*.
Soo konstenrijk gerijmt, hoeft niet in druk gebracht:
s'Is op, en uit de Pers van herts-rouw uitgegeven,
En door uw' droeve pen in heil'gen druk beschreven.

ALIDA BRUNO.

Aande

NEDERLANDERS.

O Nederlanders, die door treuren
't Hert schijnt te bersten en te scheuren,
En die door droefheit niet en kondt
De woorden brengen uit uw mont:
Kom laat u SLUITER die ontslyten;
Zo zult gy heil'ge treur-zang uytien
En klagen met zo droeven stem
En over 't schoon Jerusaleem
Dien grooten Man Godts konde weenen:
Want uwen toefstant, noot, en steenen
Gelijkt byna tot op een hair,
Als of 't Jerusalems droefheit waar.
Ja wiert daar een Propheet gevonden,
Die hare plagen, schand', en zonden,
Haar dertelheit, en overdaat,
Kon treurig zingen op de maat;
Gy hebt ook zo een dreunend Dichter,
Een Zielen-hoeder, levens-flichter,
Die u met hert, en pen, en mont,
In prooz' en Rijm Godts wil verkondt.
Volgt gy sijn Leer en vast gelove,
Gy erft 't Jerusaleem hier boven.

H. SWEERTS.

J E R E M I A 'S KLAAG-LIEDEREN.

Merkt, datse alle op eene (en wel de gemeenzaamste)

Dicht-mate gestelt zijn, en daarom ook op eene
wijze bequamelik kunnen gesongen worden, en,
nevens de Melodien, hier op Noten gestelt,

Op de wijze; *De werelt, als ik sterf, sal weinig van my weten.*
Of; Ik voel mijn doffe Ziel met yver heel ontzeken.

Het Eerste Hooft-deel.

Oe sitt die mach't'ge Stadt

soo eenzaam en verlaten /

Die so vol volcx was, dat het lirtelde langs haar straten!

Sy is, terwijl-se sust in eenzaamheit en rouw /

Geworden als een weeuw en hulpeloose vrouw.

2.

Die onder d'Heidenen seer groot was van begimme /

En onder d'edelfte Landtschappen een Vorstinne,

Die rijns en schatting haar opbragten alle jaar /

Is cijnsbaar en verslaaft geworden onder haar.

A 5

3. Sy

3.

Sy weent des nachts steeds, en haar tranen loopen over
Haar kinnebakken heen / om datse sit soo pover.

Sy heett selfs onder all' haar Minnaars, die wel-eer
Haar vryden om haar goet / nu geenen trooster meer.

4.

All hare Vrienden, daars' in bree' mee' hadd' gewandelt,
Die hebben met haar heel trouwlooselik gehandelt,

Sy zijn, verbrakend' al de vastheit van't verbont /
Haar t' saam tot vyanden geworden in den gront.

5.

Ach! Juda is, geen hulp noch uitkomst siend' op 't ende/
Selfs in gevankenis gegaan om al d'ellende,

En om de veelheit der gedwongen dienstbaarheid,
Vermoeit en afgeslooft door al den arbeid.

6.

Sy woont, helaas / sy is gedwongen om te woonen
Arm onder d'Heidenen, die haren Godsdienst hoonen;

Sy vindt geen rust: all' haar vervolgers, sneeg van geest/
Die achterhalense nu tusschen d'engten meest.

7.

De wegen Sions, om dat niemand komt verschijnen
Op 't hoog en heilig Feest, die treuren en verdwijnen /

All hare poorten zijn heel woest, daar 's geen gericht /
Haar Priesters suchten, mits den Godsdienst is ge-
slicht.

8.

Haar brooslijsupplende Jonkvrouwen zijn van herten
Bedroeft, en sy is selfs in bitterheyt en smerten.

Haar weerpartyders zijn ten hooft geworden, laas!
Haar vyanden zijn wel gerust en blijven baas.

9.

Om dat de Heer haar om de veelheit harer sonden
En overtredingen bedroeft heeft en geschonden:

Haar kinderkens gaan in de stód gevang'nis heen,
Voor 't aengesigt des weer-partyders met geweën.

10.

Van Sions dochter is al haar cieraat geweken :
Haar Vorsten zijn gelijk de herten ~~wech~~ gestreken /
Die geene weide meer en vinden , waar se treên /
En krachtloos gaan sy voor 's vervolgers aansigt heen.

11.

Jerusalem is in de dagen harer swarer
Ellend' , en kermingen , indaghtig aller harer
Gewenschter dingen , die sy in haar fleur / te prat/
Van ouden dagen af heeft soo vol op gehadt :

12.

Dewijl haar volk valt door de handt des weer-partyders ,
En sy geen helper meer heeft tegen haar bestrijders :
De weer-partyders sien haar aan soo gansch ontciert /
Sy spotten met all haar rustdagen die se viert.

13.

Jerusalem , soo hoog van Godt verhoogt / heeft swaarlik
Gesondigt , daarom is sy heden openbaarlik
Geworden als een af-gesonderd' , als een vrouw ,
Die sien moet / dat^s haar / als onrein / van elk onthou.

14.

All' diese eerden , ja verhieven tot de wolken /
Doe sy den Heere hreest' / en ober andze volken
Gebiedt hadd' / achten^t heel onweert , dewijl sy nu
Haar naaktheit hebben aan-gesien , van haar te schuw.

15.

Sy sucht ook , om haar snoed' onreinheit in den lande /
En sy is achterwaarts gekeert met schaamt en schande.
In hare zoomen is noch haar onreinheit ,
S' heeft aan haar uiterst niet gedacht met wijs beleit.

16.

Daarom is sy om leeg gedaalt soo wonderbaarlik , (likt?)
Sy heeft geen trooster : (ach ! wat balt het haar beswaar=
Siet mijn ellend' aan , Heer , en helpt my uit den noot /
Want siet de vyant maakt sich tegen my seer groot.

17. De

17.

De weerpartyder heeft sijn handt aan all haar schoone
Gewenschte dingen, die men in uw huis / ten toone /
Sag blinken met eieraet en glans van heilichheit /
Soo beilig / doch geheel onheilich / uitgebreidt.

18.

Ja immers heeft sy aan-gesien, dat d'Heid'nen gingen
In haar schoon Heilichdom, vol kostelijcke dingen /
Daar van gy hadt geboën, dat sy in uw gemeent
Niet komen souden. Maar sy deën 't/helaas sy deën 't.

19.

Wu suchten al haar volk, broot soekend' om te leven;
Voor spijsse hebbens' haar gewenschte goet gegeven,
Om soo de ziele te verquicken, soo men sien:
Siet, Heer, en schouwt, dat ik onweert geworden ben.

20.

En gaat het u liën dan niet aan wat ik moet lijden /
Gy alle die, soo fier en moedig / hier ter zijden /
Gaat over wegh? Hoert u dan mijn ellend'ge staat
Soo weinig / dat gy daar geen acht meer op en slaat?

21.

Ei / schouwt het aan, en siet eens / of'er eene smerte
Als mijne smerte zy, die my, tot in mijn herte /
Is aangedaan, daar meê de Heere my heeft bedroeft,
Ten daag' der hittichheit sijns toorns, die my beproeft.

22.

Hy heeft van de hoogt' een vyer in mijn gebeent gefonden,
Daar over hy met kracht geheerscht heeft, om mijn sonden:
Doo? mijnen voeten heeft hy uitgebreidt een net,
Hy heeft my achterwaarts doen keeren; ik ben beset.

23

Hy heeft my woesten siek gemaakt den ganschen dag doo?/
Ik breng all' uren meest met naar en swaar geklag doo?.
't Jök mijner overtreen is door sijn hant nu vast /
Gelijc met trouwen / aan-gebonden tot mijn last.

24. O!

Jeremia's Klaag-Liederen.

5

24.

O! dat mijn sonden my soo swaar niet drukken mogten?
Sy zijn te samen, als in bondelen / gevlochten.
Sy zijn op mijne hals geklommen al t'ontsaecht.
Hy heeft geheelliik doen vervallen mijne kracht,

25.

Wat valt het moeslijk by sijn byanden te leven?
De Heere heeft my in haar handen nu gegeven,
Waar dooz ik t'elkens val in onnagt / heel verstantot /
Ik kan niet opstaen. Ach! hoe is my 't hert benauwt!

26.

De Heer heeft al mijn sterkt', het puih der bzaafste helden/
Die sich eenparigliik tot mijn bescherming stelden /
En in het midden van my woonden soo vol moet /
Niet aangesien / maar gansch vertreden onder voet.

27.

Hy heeft een machtige by een-komst uitgeroepen,
Die wezblig ober my vergaderen met troepen /
Om mijne jonglingen de bloem en roem mijns volks /
Gansch te verbreken dooz 't geweld des moordschen
volks.

28.

Siet / hoe de druiften in de pers verbroken worden!
De Heere, die sijn magt en wraakfweert aanquam gorden /
Heeft soo de wijn-pers selfs der Jonkvrouw teer en net /
Der Dochter Juda, sel getreên, en haar verplet.

29.

Om deser dingen will soo ween ick, ja mijn ooge,
Mijn ooge vliet sterck af van water, 't wordt niet drooge /
Om dat de trooster, die mijn ziel verquikken sou,
Soo verre van my is in al mijn druk en rouw.

30.

Mijn kindren zijn verwoest (ik ben daar mee verlegen)
Om dat de vyant heeft de overhant gekregen.
Ach! Sion breidt, met smert en vruchteloos gebaar /
Haar handen uit, daar is geen trooster meer voor haar.

31. Van

Van Jacob heeft de Heer geboën, en wil het houden /
 Dat, die rontom hem zijn, sijn weerpary zijn soudē.
 Jerusaleem, dooz al haar vuil onrein bedryf /
 Is onder hen gelijk een afgesondert wijt.

32.

Rechtveerdig is de Heer, want ik ben sijnen monde
 Weerspannig lang geweest, verhardt in grobe sonde.
 Ei / hoort doch heden all gy volkeren, en siet
 Mijn smert, hoe vreeslik Godt sijn oordeel op my giet.

33.

Sels mijn Jonkvrouwen en mijn Jonglingen, die 'k misse /
 Tot scha van d'aanstaand' eeuw / zijn in gevankenis
 Gegaan. Ik riep om hulp tot mijn liefhebbers, maer
 Sy hebben my (eplaa!) bedrogen allegaar.

34.

Ja mijne Priesters en mijn Oudste, meest verheben /
 Die hebben in de Stadt den geest alree gegeven,
 Wanneer sy spijs voor sich sochten, dat' haar ziel
 Verquikken mogren, die geheel in onmagt viel.

35.

Aaniet my / Heer, want my is bang dooz al mijn leden:
 Mijn ingewandt is heel beroert, mijn hert heeft heden
 In 't binnenste van my sich omgekeert, en vrees /
 Want seer weerspannig ben ik tegen u geweest.

36.

Van buiten heeft my 't sweert berooft van mijne kindren,
 Van binnen is het als de door, om 't al te mindren.
 Sy hooren dat ik sucht, maar, wat ik immer wacht /
 Ik hebb' geen trooster, die mijn lyden eens versacht.

37.

All mijne vyanden die hooren van rontomme
 Mijn quaat en qualen / daar ik dooz verdriet van bromme /
 En sy zijn vroolik, Heer / dat gy het hebt gedaan,
 Niet denckend / hoe het haast eens anders weer sal gaan.

38. Als

Jeremia's Klaag-Liederen.

7

38.

Als gy den dag van haar verfoeringen ten leffen
Sult hebben voortgebragt, dien gy, uwo volki ten besten /
Hebt uitgeroepen, die daerom niet toeven hien /
Soo fullen sy eens zijn gelijk ik heden ben.

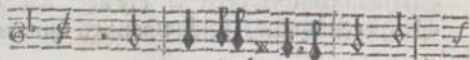
39.

Laat al haar quaat, waar mee sy u / Heer / en de brouwen /
Verongelijken / voor uw aangesigte komen,
En laatsc doch alsoo niet strafloos henen gaan /
Maar doet hen als gy my rechtveerdig hebt gedaan;

40.

Ja als gy my nu hebt gedaan / van wegen alle
Mijn overtredingen, waar dooz ik kom ten valle:
Want mijne fuchtingen zijn veel, en nemen toe /
En mijn verfwakte hert is alsins mat en moe.

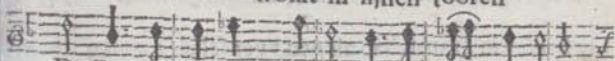
Het Tweede Hooft-deel.

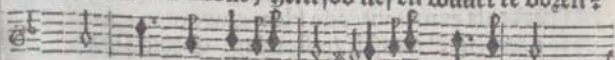
Oe heeft de Hee-re nu be-

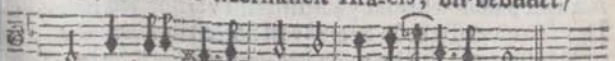
wolkt inijnen tooren

De Dochter Zions, hem soo liefen waart te bozen?

Hy heeft de heerlijkheit Isra-ëls, on-bedaart /

Als van den Hemel neêr-geworpen op de aard.

2. En

2.

En hy en heeft niet aan de voetbank sijner voeten
 eens in den dag sijns toorns gedacht, om ons t'ontmoeten
 All Jacobs wooningen, *sijn* erfdeel / heeft de Heer
 Verslonden, end en heeftse niet verschoont. Wat meer

3.

In *sijn* verbolgentheit heeft hy de vastigheden
 Der Dochter Juda af-gebroken, hy heeft heden
 Gemaakt dat sy de aard al raken: 't Koninkrijk
 Heeft hy ontheiligt, en *sijn* Vorsten te gelijk.

4.

Hy, in ontfekinge des toorns, heeft al 't vertrouwen
 Den heelen hoorn en macht Israëls afgehouden,
 Ja doe den vyant quam, heeft hy *sijn* rechterhant
 Doozt van ons achterwaarts getrokken t'onser schand

5.

En tegen Jacob is hy t'eenemaal ontfeken,
 Gelijk een vlamme vyer, dat krachtig dooz komt bresien
 En haast rontom verteert. Hy heeft ook van om hoog
 Gelijk een vyant / *sijf* gespannen *sijnen* boog.

6.

Hy, die dooz desen was onf helper en bevizder /
 Heeft met *sijn* rechterhant sich als een weerpantijs
 Gestelt, hy haast sich / dat hy al 't begeerlijk goet
 Der oogten doode met een vyantlijch gemoet.

7.

Hy heeft *sijn* gramschap als een vyer fel uitgegoten
 In Sions Dochters tent, als wild hy haar verstoffen.
 Weedt als een vyant is de Heer geworden, ja
 Hy heeft Israël gansch verslonden. O wat scha!

8.

All haar paleisen heeft hy jammerlijc verslonden,
 Des selven vastigheên heeft hy in korten stonden
 Verdorven: 't klagen en het kermen heeft hy by
 De Dochter Juda seer vermeerct. Al my! al my?

9.

En hy heeft met geweld gansch afgerukt ſijn hutte ;
Als eenen hof , daar hy wel-eer haar onderſtutte /
Hy heeft ſijn heerlijke vergaderplaats gansch
Verdorven , datſe leit berooft van al haar glans.

10.

In Sion heeft de Heer , aldus op ons verbeterē /
De heilige hoogtijt en den Sabbath doen vergeten ,
Hy heeft den Konink en den Priester ſmadelik
In grimmigheit ſijns toorns verworpen met veel ſchrik.

11.

De Heere heeft ſijn altaar verſtoten ſoo geheelik /
Hy heeft ſijn Heiligdom te niet gedaan ſoo leelik.
De mueren harer pronk-paleiſen heeft hy in
Des vyants wreede hant gegeven , na ſijn ſin.

12.

Sy hebben , met triomf / uit weeld' / in 't Huis des Heeren
Een ſtem verheven , als booz deſen t' ſijner eeren
Sijn eigen volk aldaar met bzeugde-ſangen plag
Op eenes heiligen geſetten hoogtijts dag.

13.

De Heere heeft gedacht en t'eenemaal beſloten
Gansch te verderven en ten grondt toe neer te ſtooten
Der Dochter Siops muur , hy heeft het richtſnoer al
Getogen , hoe 't met al de handel toegaan ſal.

14.

Ja hy en heeft ſijn handt daar van / tot deſe ſtonde /
Noch niet weer afgewendt , dat hyſe niet verſlonde :
En treurig heeft hy t'ſaam den voormuer en den muer
Gemaakt , ſy zijn verſwakt , dewijl 't hen valt te ſuer.

15.

Haar poorten zijn in d'aard geſonken en gedoken /
Hy heeft haar grendelen verdorven en gebroken :
Eilaas ! haar Konink en haar Vorſten , dieſ ontſien /
Zijn onder d'Heideneē , die ober haar gebten.

B

16. Daar

16.

Daar is nu geene wet noch Godtsdienst meer in orden /
 En haar Propheten (ach! wat wil 't op 't lef noch woorden
 En vinden ook, gelijk in vzedens tijt wel eer /
 Geen openbaring noch gesichte van den Heer.

17.

Selvs d' Oudste en statigste der treurge Dochter Sions
 Die sitten neer op d'aard, sy swijgen stille by ons /
 Sy werpen stof en asch / van droefheit / op haar hoofd
 Sy hebben sakken aan-gegordt, van moet berooft.

18.

De jonge dochters van Jerusalem, met wangen
 Dol schaamte / laten nu haar hoofd ter aarde hangen.
 Door vele tranen zijn mijn oogen schier verteert.
 Mijn ingewandt wordt gansch beroert en omgeleert.

19.

Mijn lever is ter aard' als uitgeschudt, van wegen
 De breuk der dochter mijns goe'n volks, nu soo verlegen
 Om dat het kind'ken en de suig'link, afgematt /
 In onmagt siuken op de straten van de stad;

20.

Wanneer sy seggen tot haar moeders, dus verlaten /
 Waar 's koorn en wijn? wanneer syinken, op de straten
 Der Stadt, in onmacht, als verslagene, dooz noot:
 Als sich haar ziel uitschudt in harer moedren schoot.

21.

Wat dooz getuigen sal 'k u brengen, die 't aan-lijken?
 Jerus'lems Dochter, wat sal ik by u gelijken?
 Wat sal ik doch by u gelijken, dat 'k u trooft,
 Gy jonkvrouw, dochter en verwende Sions kroofst

22.

Want uwe breuk is groot, gelijk de zee, gebonden:
 Wie kan u heelen, of genesen ulre wonden?
 Uw ydelheit en on-gerijmtheit hebben uw'
 Propheten wel gesien, maar maakten u niet schuk?

23. En

23.

En sy en hebben uw afgrijselijke sonde
En ongerechtigheit u niet met haren monde
Geopenbaart, om uw gevangenis, doorz boet
En 's levens betring / af te wenden u te goet.

24.

Maar s'hebben u gesien dinnutte en ydle lasten,
En uit haar bzein geleert veel dingen die niet pasten /
En uw uitslootingen uit uw gezegent lant /
Dermits gy na haar hebt gehoozt met onverstant.

25.

All die nu over wegh gaan, klappen met de handen,
Tot spottung / over u, sy sluiten, t'uwre schanden /
En schudden t'saam haar hooft trots over d'pdeltuif
Jerus'lems Dochter: Elki roept / seggende recht uit;

26.

Is dit die Stadt, daar van men sey, met soo veel deugde /
Datse als volkomen was van schoonheit, eene vreugde
Der ganschere aard? Ach! all'uw vyanden sien nu
Hw schaamt' / en sperren preutsch haar mont op over u.

27.

Sy sluiten spijtig en sp knerssen met de tanden,
Sy seggen luidskeels / dat het kilinkt in alle landen /
Wy hebbense nu soo verslonden, dat voortaan
Al haar gedachtenis van d'aarde sal vergaan.

28.

Sp schetteren / met trotse en opgeheben nebben /
Dir immers is de dagh, dien, wy soo lang al hebben
Verwacht, wy hebben hem gevonden metter tijt /
Wy hebben hem gesien, en zijn daarom verblijdt.

29.

De Heer heeft nu gedaan al wat hy lang gedacht hadd',
Hy heeft sijn woort vervult, dat hy met sulc een kracht
Van ouden dagen af / bevolen, ja hy heeft (hadd',
Al afgebroken en gansch niet gespaart. Op sneest.

B 2

30. En

30.

En hy heeft over u den vyant uittermaten
 Verblijdt, hy heeft verhoogt, op openbare straten /
 Uw weerpartijders hoorn. Haar hert, doe gy soo seer
 Geplaagt wierd / was vol weeld' / en schreeuwde to
 den Heer.

31.

Wordt / ô gy harde muer der dochter Sions, weeke /
 Laat tranen dag en nacht afvlieten, als een beke :
 En geefst u selfs geen rust, uw oogen-appel hou'
 Niet op van tranen om uw overgroote rouw.

32.

(smerte

Gy brome / maakt u op, maakt's nachts geschrey, me
 In den beginne der nachtwaken, stort uw herte,
 Met al de swarigheid / die gy daar in besluit /
 Als bloeyend water, voor des Heeren aanschij uit.

33.

Hest uwe banden tot hem op, met smeekgebeden /
 Voor uwer kinderkens ellend'ge ziel, die heden
 Van honger (laas!) voor aan op alle straten, zijn
 In slauwt' en onmagt neer gevallen met veel pijn.

34.

Siet, Heer, aanschout doch eens / als moede van uw brull
 Aan wien gy hebt alsoo gedaan : aan d'ulwe. Sullen
 De wijven dan haar vrucht weêr eten, dus geplaagt ?
 De lieve kinderkens, die m' op de handen draagt ?

35.

Of sullen selve dan Godts knechten / de Prophete
 En t'saam de Priester, die voor 't volk staan in de rete /
 Soo worden aangetast en schrikkelik gedoodt
 In 's Heeren heilighdom, daar hy sijn dienst geboodt ?

36.

De jonge en d'oude t'saam die liggen neer op d'aarde
 En op de straten : mijn jonkvrouwen, teer van aarde /
 En mijne jongelingen (wie isser / die 't niet deert ?)
 Zijn weedlik omgebragt / gevallen door het sweert.

37. G

37.

Gy hebtse, o schiziklijk Godt / te samen / als ontweerd'gen /
Dus in den heeten dag uws grimm'gen / doch recht-
beerd'gen

En heil'gen toorns, gedoodt, gy hebtse sel geslacht,
En niet verschoont om het dat haar in aansten bragt.

38.

Gy hebt van rontom mijn verschrikkingen geroepen,
Die my / op uw bevel / haast naderden met troepen /
Als waar 't getweest tot eens gesetten hoogtij's dag,
Daar 't volk met menigten na toe te bloeijen plag.

39.

Endaar en is (helaas!) nu niemant aan den dage
Des toorns des Heeren gansch ontkomen van de plage /
Of overbleven, die sijn deel niet mede kreeg /
Al warense alle juist tot sterben noch niet veeg.

40.

Die 'k, om haar deugden / op de handen selfs gedragen
En opgetogen hebb' in soo veel goede dagen /
Ja met zorgbuldigheit gekoestert hebb' soo sacht /
Die heeft mijn vyant nu moorddadig omgebragt.

Het Derde Hooft-deel.

DK ben de man, die eerst ge-
 sien heeft veel elende
 Door zijn vervolgentheits quae roed', als
 Godt sie, wendde.
 Hy heeft my deerlist in de duisternis, en niet
 In 't licht, geleidet en gevoert, tot mijn verdriet.

2.
 Sou Godt in gunst noch met my zijn? Hy heeft sig immer
 Gerecht tegens my gewend, en dreigt my met wat slimmerg
 Hy heeft sijn sterke hant, die my te helpen plag /
 Verandert tot mijn straf en plaag den ganschen dag.

3.
 Een ieder merkt / hoe 'k in veel hertseer ben gedompelt :
 Want siet / hy heeft mijn vleesch en mijne huiit verschrom-
 pelt

En out gemaakt, hy heeft mijn beenderen, en al
 Mijn kracht gebroken, doorz mijn droevig ongeval.

4. H

4.

Hy heeft soo tegens my, met rampspoets bollewerken /
Gebouwt, dat ik noch geen ontkoming kan bemerken.
En hy heeft my rontom met al te bitter gal
En groote moeit' omringt, met quaden sonder tal.

5.

In duistere plaatsen heeft hy my geset te bange /
Gelijk de gene die al door zijn over lange.
Hy heeft my toegemuert met dikke en dichte schik /
Dat ik 'er niet en kan weer uitgaan, hoe ik 't schik.

6.

Hy heeft, om my met meer ellenden te vermoeijen /
Helaas! van tijt tot tijdt verswaart mijn kopre boeijen.
Ook selfs wanneer ik roep en schreeu, van wachte moe/
Sluit hy voor mijn gebedt, afkeurig / d'ooeren toe.

7.

Hy heeft mijn wegen, die bequaam tot uithomst schenen /
Gansch toegemuert gelijk met uitgehouwen stenen,
Hy heeft mijn padē daar ik 't eens dooz dacht t'ontgaan/
Verkeert, en al mijn raat geheel te niet gedaen.

8.

Hy is my als een weede en loerend Beer, wiens schonken
Ten roof staan/als een Leeuw, die sich in moortspelonken
En in verbaarljke verborg'ne plaatsen tent.
Hy heeft mijn wegen, die ik dooz hadd' / afgewendt.

9.

En siet hy heeft alree in stukken my gebroken;
Hy heeft my woest gemaakt, en sich aan my gewroken.
Hy heeft sijn boog op my gespannen met gewelt /
En hy heeft my den pijl' als heel ten doel gestelt.

10.

Hy heeft sijn pijlen vast doen ingaan in mijn nieren.
'k Ben al mijn volk, dat my in boozspoet plag te bieren /
Du tot belacchinge geworden, soo men siet /
Den ganschen dag by-na haar snaarenspeel en liedt.

11.

Verzadigt heeft hy my met enkel bitterheden
 Van kruis en tegenspoet / waar van ik ben befreden /
 Met alssem heeft hy my soo dronken nu gemaakt,
 Dat ik daar doo? als van mijn sinnen ben geraakt.

12.

Wat brengt Godts sware straf / die op ons is / al noot me
 Hy heeft mijn tanden met zant steenkens, daar mijn brot
 Verbult was / als ik 't aat / verbrijfelt en ontruikt / (m
 Hy heeft my laag en als in d' affche neergedrukt.

13.

En gy hebt mijne ziel soo verre van den vrede
 Verftoten, o mijn Godt / ik hebb' het goede alrede
 Soo gansch vergeten, dat ik niet meer seggen mag /
 Wat brengt en welstant is: my heugt geen goede dag

14.

Doe seid' ik, Mijne sterkt', om dees' ellende langer
 (Te dzagen / is vergaan, ik word' hoe langs hoe banger /
 En mijne hoop om hulp te krijgen van den Heer,
 Gelyk ik hadd' verwacht / leit nu geheel daar neer.

15.

Gedenkt aan mijn elend', Heer / daar ik in vervalle /
 End aan mijn ballingschap, aan d' alssem ende galle.
 Mijn ziel gedenkt'er wel te deeg aan, wat ik ly
 Om mijne sonden / en ly bukt haar neer in my.

16.

Maar dit sal ik, om niet geheelik in mijn smerten
 En rampen te vergaan / my ernstelik ter herten
 Gaan nemen, dat de Heer soo goet is boven maat /
 Ja daarom sal ik noch sterkt hopen, hoe 't ook haat.

17.

'k Sal hopen / want het zijn de goedertierenheden
 Des Heeren onses Godts / dat wy, soo swaar befreden
 Noch niet vernielt en zijn, dat sijn barmhertigheên
 Geen eind' en hebben, die hy toont aan groot en kleen

18. A

18.

Ja alle morgen zijn sy nieu, uw liefd' en trouwe
Is groot, o Godt / soo dat uwoort u noit berouwe.
De Heer is selfs mijn deel, seit mijne ziel in 't stil /
Daarom sal ik op hem vast hopen, 't ga soo 't wil.

19.

De Heer is goed en trouw dien die hem steeds verwachten,
Der ziele, die hem soekt. Hy false noit verachten.
't Is goet en prijslyk dat men hoop' en stille zy
Op 't heil des Heeren, 't welk in droefheit is na-hy.

20.

't Is voor een man soo goet, dat hy, na Godts behagen
Het jok draegt in sijn jeugt, om 't wel te leeren dragen.
Hy sit 'al eenzaam, met den Heer / en swijge stil,
Om dat hy 't selfs hem op-gelcit heeft na sijn wil.

21.

Hy steek sijn mont in 't stof, steeds seggend', in betrachting
Van Godts gena / Misschien soo isser noch verwachting.
Hy geve sijne wang voortaan dien die hem slaat,
Hy worde sat en mat van allerhande smaat.

22.

Want Godt de Heer sal niet in eeuwigheit verstooten,
Maar, als hy heeft bedroeft en gramschap uitgegoten /
Soo sal hy sich weer / na de grootheit sijner trouw
En goedertierentheên, ontfermen met berouw.

23.

Want hy en plaagt, noch hy bedroeft doch niet van herten
Des menschen kindren, of hy lust hadd' in hun smerten.
Want dat men alle de gevangene der aard
Verbrijfelt onder sijn snoo voeten soo onwaard:

24.

Of dat men 't recht eens mans buigt voor het aangesichte
Des Allerhoogsten: dat m' een mensch hier in 't gericht
In twistsaak soo verongelijkt: en sou 't
De Heer niet sien, die 't hert van ieder mensch aan-
schouwt?

B 5

25. Wie

25.

Wie seit dit wat, het welk geschiedt, soo 't niet de Heer
Beveelt, die alles doet en stiert tot sijner eere?

En gaat niet uit den mont des Allerhoogsten 't qua
En 't goe? Ja alles komt van Hem / 't zy hoe 't ons ga

26.

Wat klaagt een levend mensch dan dus om sijne plage?

Een ieder, soo hy wil met voordeel klagen / klage

Van wegen al sijn groot 'en sware sonden meest /

Daar al den jammer lang mee is verdient geweest.

27.

Ja laat ons allegaar onse aberrechtse wegen

Wel onderzoeken, en doorsoeken gaan te degen /

En laat ons, met berouw en ongebeinsde boet /

Weerkeeren tot den Heer, en vallen hem te voer.

28.

Laat ons onse herte doch opheffen gaan / mitsgaders

De handen, met gesmeek / als schuldige misdaders /

Tot Godt onse helper / in den hemel, groot en kleen

Genparig seggende; Wy hebben overtreên;

29.

En wederspannig zijn wy t'saam geweest by blagen /

Daarom en hebt gy niet gespaart, maar swaar geslagen.

Gy hebt ons met uw toorn bedekt, tot onsen loon /

Engy hebt ons vervolgt, waar dat wy henen bloon.

30.

Gy hebt ons ja gedoodt, gy hebt uit medelijden

Ons niet verschoont. Gy hebt u met een wolk, ter zijden

Als met een scheits-muur / gansch bedekt, te weeten en
gram /

Soo datter geen gebedi tot u meer door en quam.

31.

Tot een uitvaagfel en wechwerpsel, in het midden

Der volken, hebt gy ons gestelt; daar hielp geen bidden

All' onse vyanden, verheugt in onse smert /

Die hebben tegen ons haar mont wijd opgesperr't

32. De

32.

De vrees en d'open kuil zijn over ons gekomen ;
De lant-verwoesting en verbreking zijn vernomen.
Met waterbeken loopt mijn oog neer om de breuk
Der dochter mijnes volks, en sulki een schoonheits krenk,

33.

Mijn oog vliet, en kan van weenen niet ophouden,
Om dat'er geene rust en is door ons benouwd en :
Tot dat de Heer het van den hooggen hemel af
Aanschouw', en 't sie, en wend' ons overgrote straf.

34.

Mijn oog, door al den ramp die ik nu daar mee aanschouwde/
Doet mijn geboel'ge ziel geduerig moeite en rouwe
En pijnlijki hertseer aan, en schreit van wegen all
De Docht'ren mijner stad, geraakt in ongebal.

35.

Die sonder oorzaak zijn mijn vyanden geworden /
En lang op my / die noit haar eenig leet dee / moerden /
Die hebben my nu als een vogelken in 't velt
Wel dapperlik gejaagt en onboozsiens versnelt.

36.

Mijn leven hebben sy als in een kuil en groebe
Al uitgeroeit, door dien ik my ter doot bedroebe /
En 't is als of ik nu niet langer weet waar heen /
Sy hebben al op my geworpen eenen steen.

37.

De selle wat'ren van ellende swommen over
Mijn hoofd, ik seide by my selfs / soo arm en pover /
Ik ben gansch afgesneen : Het is met my gedaan /
Als die geen middel sie om mijn verdriet t'ontgaan.

38.

Nochtang ik hebb' uw naam, dien ik in alles eere /
Als uit den ondersten benauwtheits kuil, O Heere,
Sterk aangeroepen : en gy hebt mijn stem gehoord.
Daarom soo bidd' ik u / en vaar met smeken voort ;

39. Ver-

39.

Verbergt uw oor niet voor mijn suchten, als ik klage /
 Noeh voor mijn roepen. Want gy hebt, o Godt / ten dag
 Als ik u aanriep, u genadert, ja gy hebt
 Geseit; En vrees niet meer / op dat gy adem sehept.

40.

Gy hebt getwist de goe twistfaken mijner ziele,
 Heer, gy hebt verlost mijn leven van 't vernielen.
 De snoo verkeertheit, die men my heeft aangedaan,
 Hebt gy gesien, Heer, richt mijn rechtsaak dan voortaan

41.

Mijn vanden zijn wreet: Gy hebt al hare wrake
 Gesien, hoe heftig dat die tegen my steeds blafte.
 Gy hebt gesien all' haar gedachten tegen my,
 Hoe 't tot den gront toe niet dan bitterheit en zy.

42.

Heer, gy hebt gehoord haar trots en spijtig smaden,
 Waar mee sy 't elkens my soo wrebelig beladen /
 En all' haar kerpgele gedachten tegen my,
 Hoe vol bloetgterigheid haar hert geduerig zy.

43.

Der gener lippen, die met skoute woorden dreigen
 Eit opstaan tegens my, als waar ik u niet eigen /
 En al haar dichten en quaat stichten tegens my
 Den ganschen dag hebt gy / o Godt / gehoozt / ja gy.

44.

Aanschouwt haar sitten in haar raatbergaderingen /
 En siet haar opstaan om my sel op 't lijf te dzingen /
 Sy dichten liedekens van my / en mijn gequel /
 Ik ben alsoo haar spot / haar sang en snarenspeel.

45.

Heere, geeft haar, die van my soo schimpig quelen /
 Doch die vergelding weêr, dat wy van haar eens spelen
 En singen tot uw lof / ja geeft haar na haar doen /
 Na harer handen werk, soo uittermaten hoen.

46. Geef

46.

Geeft haar een dekfel en bedwelminge des herten,
Die haar beroobe van dien moet / waar mee s'ons tarten:
Uw vloekt zy over haar, die / u en ons tot hoon /
Schier niet dan bloeken doen; soo krijgen sy haar loon.

47.

Vervolgt sedoch met toorn, en met uw gramschaps donder.
Verdelgtse schrikkelik en haastiglik van onder
Den ruimen hemel-boog des Heeren, ja soo wijt
Als sich den hemel strekt / waar in gy konink zijt.

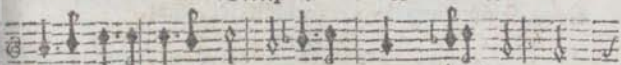
Het Vierde Hooft-deel.

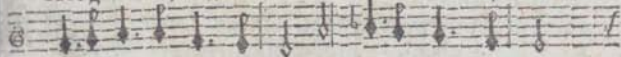
Oe is het schoone gout des

Tempels soo ver-donkert!

Het goede sijne gout verandert daar 't niet slonkert!

Hoe zijn de steenen van het Heiligdom voor-aan

Op alle straten soo ver-worpen, waar wy gaan!

2.

De kost'le kinderen van Zion, eertijts tegen
Fijn gout geschatt, hoe zijns, als sonder heil of zegen /
Den aard'nen flesschen nu gerekent soo gelijk,
Het werk van d'handen eens potbakkers, aard' en slijt!

3. De

3.
De goe zee-kalv'ren zelfs die laten neêr de borsten,
Sy foogen met gemak haar welpen, als se doozten:
Maar mijns volks dochter is geworden als een wree,
Gelijk de struiffen in de woesteny alree.

4.
De tong des soogkints kleef, om 's moeders drooge borste,
Aan sijn gehemelte van altegrootten dorste:
De liebe kinderkins die eiffchen spijs en broot,
Maar niemant isfer die 't hen mededeyl' in noot.

5.
Die eertijts / vies en kies / meest lekkernyen aten,
Versmachten deerliks nu van honger op de straten:
Die opgetrokken zijn in weelbrzig karmoisijn,
Omhefien nu den drek, daar s' in gewentelt zijn.

6.
En d'ongerechtigheit der dochter mijns volks, waarliks,
Is grooter dan de fond' van Sodom, die gevaarlik
In eenen oogenblik wiert omgekeert, en daar
Geen handen arrebeit en hadden over haar.

7.
Ach! haar bysonderste die waren, hoor dit bitter /
Al reiner dan de sneeuw, sy waren immers witter
Dan melk: sy waren ja van lichaam rooder dan
Robijnen, gladder dan een schoon saphyr zijn hant.

8.
Maar nu is haar gedaant van swartigheit verduistert,
Men kent se niet meer op de straten, soo ontluijstert:
Haar magre hant kleefte aan haar beendren / heel veroudt,
Sy is verdort, sy is geworden als een hout.

9.
Gelukkiger zijn de verslaag'ne van den swaarde
Dan de verslaag'ne van den honger: want op d'aarde
(Laas!) vlieten die daar heen, doorsteken zijnd' om da
Daar geene vruchten zijn der velden, die men ar.

10.

Selfs hebben d'handen der barmhert'ge wijven (*'ti ijsse*)
Haar kinderen gekookt : sy zijn haar tot een spijs
Geworden (*dit is meer dan 't scherpsie punt eens dolles*)
In de verbrekinge der Dochter mijnes volks.

11.

De Heere heeft volbragt sijn grimmigheit volkomen :
Hy heeft nu uitgestort sijns toornes hiet' als stroomen.
End' heeft te Sion aan-gesteken sulki een vyer,
Het welk verteert heeft all' haar fondamenten schier.

12.

Het hadden niet geloofd de Koningen der aarde,
Noch all' d'inwoonderen der werelt, siend' haar waarde/
Dat noch de weerparty en vyant, met sijn slaan/
Sou tot de poorten van Jerusalem in gaan.

13.

Is om de sonden van haar blypende Propheten,
En om de misdaan van haar Priestren, moet men weten/
Die in haar midden, met een quaat-beraan gemoet/
Vergoten hebben der rechtveerd'gen dierbaar bloet.

14.

Als blinde swerfden' op de straten, met de Grooten/
Sy waren heel besmet met bloet, dat sy vergoten/
Soo dat men niet kon zijn, noch ergens gaan of staan/
Of daatliik raakte men haar bloed'ge kleedren aan.

15.

Sy riepen tot hen, Wijkt, want hier is een onreine,
Wijkt, wijkt, en roert niet aan, tot alle groot' en kleine.
Sy zijn ook van haar wech gevlogen sekerlik,
Ja wech gesworven, om t'onthomen al den schijf.

16.

Sy seiden onder all' de Heid'nen, die ons hoonen/
Sy sullen der voortaan niet langer mogen woonen :
Des Heeren aansigt heeft s'al-om verdeylt ; voortaan
En sal hysc niet meer aansien : het is gedaan.

17. Sy

17.

Sy hebben niet ge-eert der Priestren aangesichte,
Den Ouden geen gena bewesen in 't gerichte.
En noch besweken ons onse oogen, siende na
Onse ydle hulp, helaas te vruchteloos en te spa.

18.

Wy gaapten t'samen met onse gapen, wijt van monde /
Geduerig op een volk, dat niet verlossen konde.
Sy hebben nagespeurt ons' gangen op de baan /
Dat wy niet konden op onse eigen straten gaan.

19.

Genadert is ons' eindt, vervult zijn onse dagen
Ja doch ons' eind is haast gekomen door beel plagen.
't Schijnt / ons' vervolgers zijn geweest beel sneller da
Des hemels Arenden, of wat snel vliegen kan.

20.

Sy hebben hittiglik ons op de hooge bergen,
Of waar wy in een hoek ons dachten te verbergen /
Vervolgt, sy hebben in d' onwoonbere woestijn
Ons lagen na geleit, dat wy gebangen zijn.

21.

Selvs onder neusen aâm, des Heeren onvertsaagde
Gefalsde, die/ soo 't scheen/ na niemants dreigen vragde
Is van de vranden in hare groeven mee /
Gelijc als onser een / gevangen op der steê.

22.

Ja Godts Gefalsde selvs / van welken wy staag seiden
Wy sullen onder sijn heel hoele schaduw weiden /
En leven onder hem in rust en sekerheit /
Al waren w' onder all' de Heidenen verspreidt.

23.

Weest vroolijk, en verblijdt u nu / gy Dochter Edoms.
Die in 't lant Uz woont: doch de beker van beel weedort
Sal komen ook tot u, gy sult, gelijc 't betaamt /
Eens dronken worden, en ontbloor met schand'
schaamt.

24.

Uw ongerechtigheit, daar Godt u om verkleinde /
Ogy lief Sions hint en Dochter, heeft een einde,
Welk Godt haast geven sal: Hy sal gewiss' lijk u
Niet meer gevankelijk wech-voeren doen, als nu.

25.

Maar, ô gy Edoms trots' en weelderige Dochter,
Uw ongerechtigheit, tot noch toe onbesochter /
Sal hy bezoeken in sijn toorn / uw sonden sal
Hy klaar ontdekken. So komt hoogmoet booz den val.

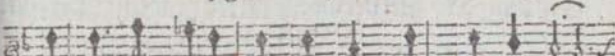
Het Vijfde Hooft-deel.

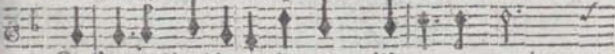
Edenkt, Heer, wat ons

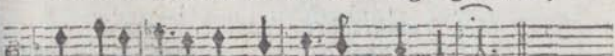
zy geschiedt, aanschouwt het Heere /

En siet eens onsen ramp en smaat aan, om uw eere.

Ons' er-refdeel is tot de vreemdingen gewendt,

En onse huizen tot d'uitlanders daar ontrent.

2.

Wy zijn gansch hulpeloos / als weesen sonder vader,
En onse moeders zijn als weeuwen allegader.

Ons' water moeten wy voor gelt nu drinken gaan:

Ons' eigen hout komt ons op dieren prijs te staan.

C

3. Ver-

3.
 Vervolging lijden w' op on^s halsen: zijn wy moede,
 Men laat ons geene rust. Wy hebben d'hant, ten goede /
 Alree d'Egyptenaar en Assyrier, in noot /
 Gegeven, om verzaadt te worden met wat broot.

4.
 On^s Vaders hebben swaar gefondigt t'haren tijden /
 En sy en zijn niet meer om hier de straf te lijden /
 En wy, haar sondig zaat / die zelfs niet beter deen /
 Wy dragen, t'onser straf / haar ongerechtigheên.

5.
 Ach! knechten heerschen nu / gelijk geweld'ge lieden /
 Met wrevel / over ons, en willen sterk gebieden;
 En niemant isfer, die ons uit haar snoode hant
 Weer rukk'. En is dit niet booz ons een groote schandt.

6.
 Wy moeten onse broot, en wat men daar benebens
 Van doen heeft / halen met perikel onses levens,
 Van wegen 't wreede sweert der magere woestijn,
 On^s lant / dat / heel verwoest / nu soo genoemd mag zijn.

7.
 On^s hui^t op 't lijf is swart geworden en bestoven /
 Gelijk van rook en asch een heetgestookten oven,
 (Helaas!) van wegen den geweld'gen storm en strjdt
 Des hongers, dien men met veel moet en arbeit lijdt.

8.
 Te Sion hebben sy verkracht de fraaiste wijven,
 De jonge Dochters (daar en hielp geen misbaar dzyben)
 In Juda's hzave Steên. De Vorsten van het lant
 Zijn opgehangen door haar-lieder bloed'ge hant.

9.
 De aangesichten zelfs der Ouden, d'eer der hzomen /
 Zijn niet ge-eert geweest. Sy hebben wech genomen
 De jongelingen, om te malen, en men douthot
 De teere jongers boozt / die struik'len onder 't hout.

10.

De Oude houden van de poort op met Gedingen /
De jongelingen van haar snarenspel en singen.
Al onses herten vreugt houdt op; in droef geschrey
En treurigheid is nu verandert onse rey.

11.

De kroone onses hoofts is plotslik afgevallen,
O wee nu onser, dat wy hebben met ons allen
Soo swaar gefondigt, en gedwaalt zijn van Godts pade.
Ach! daarom is onf' hert soo slaauw / soo moe en mat.

12.

Om dese dingen zijn onf' oogen eindlik duister
Geworden, om des bergs / bergs Sions wil, vol luister /
Die gansch verwoest is, daar geen Godtsdienst toesen
mag /
Daar nu de vossen slechts op loopen al den dag.

13.

Gy sitt in eeuwigheit, en richt met uw gedachte /
O Heer, uw thron is van geslachte tot geslachte.
Waarom soudt gy ons steeds vergeten? Waarom doest
Soudtge ons soo langen tijt verlaten? Help ons noch.

14.

Bekeert ons, Heer tot u, soo sullen wy bekeert zijn;
Verneert ons door uw hant / soo sullen wy verneert zijn:
Verandert en vernieuwt onf' dagen nu voortaan /
Als gy van oudts af / soo meelijdig / hebt gedaan.

15.

Want soudt gy ons, uw volk / soo ganschelik verwerpen;
Die bidden / dat gy ons uw wetten in wilt scherpen?
Soudt gy dan regens ons soo seer verbolgen zijn?
O neen: Gy troost en helpt / na droefheit / druk en pijn.

Einde der Klaag-Liederen.

2 GEBEDT onses HEEREN.

Uit Matth. CAP. VI. vers 9--13.

Gepast op dese droevige tijden.

Op de wijze van Psalm 130. Uit de diepten, ô Heere Of;
Wacht auf ihr Christen Alle. Of; Gansch treurig en &c.

I.

Mat. 6. 9. **G** Odt, onse lieve Vader /
Psalm. 103. Die in de hem'elen zijt /
v. 19.
2 Tim. 3. 12 En ons nu allegader
Heb. 12. Als kinderen kastijdt;
5-10. Ei, staat eens weer uw oogen
2 Chron. Van uwen hemel neêr,
6. 20. Met vaderlijk meedogen,
Jes. 60. 15. En straft soo sterk niet meer.
16.
Ps. 103. 33.
Jer. 10. 24.

2.

Soudt gy ons laten sicken
Bilaag. 5. In treurigheit en noot,
10. Uw Vaderhert moet breken,
Jer. 31. 20. Uw liefd' is al te groot.
Bilaag. 3. 23. 't Ontbreekt u ook aan macht niet,
Psalm. 65. 7. Die in den hemel woont.
Psalm. 2. 4. Versmaadt dan uw geslacht niet,
Daniel. 17. Al heeft het u gehoort.
28.
1 Sam. 2. 33.

3.

Matth. 6. **G**eheligt en verheven
v. 9. **W**erd' uwen Naam voortaan,
Matth. 5. Door ons en onse leven,
16. Hoe 't ons dan ook mag gaan.
Laat ons geen leet soo deeren,
Luc. 10. 19. Dat wy daarom uw naam
Oit rockeloos onteeren,
Amos 2. 7. Of doen 't geen niet betaam.

4.

Uw Koninkrijke home,

Regeert ons, door uw Geest

En woort, dat alle vrome

U volgen onbevreesd.

Bedwingt die u bestrijden,

Breekt Satans toorn, die nu,

In dese laatste tijden,

Soo groot is dat men gruw.

5.

Wat ons uw mont gebiede

Te lijden of te doen,

Uw heil'ge will' geschiede.

Uw recht is goet den goetn,

Hoe ook de werelt wemel',

Ons' yver brand' als vier,

Gelijc sterk in den hemel /**Soo ook op aarden hier.**

6.

Voort 't lichaam geeft ons heden**Ons dagelijcsche broot.**

Belogt uw naakte leden,

En spijst s' in hongers noot.

Verleent een drooge betc

Met vreed', op dat uw volc

Niet meer met kommer etc,

Om d'oorlogs duistere wolk.

7.

En / soo gy niet kont dulden

De sonden, die 't ons doen,

Vergeeft ons onse schulden /

En neemt uw Soon ten soen.

Laat doch u toorn bedaren.

Vergeeft, gelijk ook wy

Al onse schuldenaren**Vergeven op een ry.**

C 3

Matth. 6.

b. 10.

Rom. 14. 17.**Matth. 13.**

19.

Jos. 14. 14.**Jes. 37. 29.****Openb. 12.**

12.

2 Tim. 3. 2.**Iern. 11. 4.****1 Pet. 4. 19.****Matth. 6. 10.****Psal. 1. 19.**

39.

Moogl. 8. 9.**Matth. 6.**

10.

Matth. 6.

11.

1 Cor. 4. 11.**Psal. 33. 19.****Spreek 17.**

1.

Ezech. 12.

19.

Sephan. 1.

15.

Nabak 1. 13.**Vlaagl. 3.**

39. 42.

Matth. 6. 12.**Rom. 3. 25.****Dan. 9. 16.****Matth. 6.**

12.

Matth. 18.

35.

8. En /

- 1 Pet. 5. 5. En/ mits de snoô partyen
Van onse ziel sterk woên,
Jud. 6. 24. Soo wilt ons, tegen 't glyen,
Door uwe macht behoên:
Matt. 6. 13. Leidt ons/ ten schimp der loofen,
Niet in versoeking/ maar
Verlost ons van den boosen/
Eph. 9. 12. En sijn geweld'ge schaar.

- Psal. 79. 9. Op dat uw glori blijke,
Psal. 65. 3. Soo hoort uw volks gebeên,
Matt. 6. 13. Want uw 'is 't Koninkryke/
Openb. 1. 6. En al de kracht alleen,
en 19. 1. Uw is de overwinning;
1 Thron. 29. 11. En al de heerlijkheit
Psal 33. 11. Is door uw raatverfionning,
Toi in der eeuwigheit.

- 1 Cor. 14. 16. Wy seggen altesamen
Rom. 15. 6. Uit eenen mont, alreê,
Matt. 6. 13. Op dit vertrouwen, Amen/
Joh. 16. 23. 't Sal gaan na onse beê.
1 Tim 2. 5. Uw Soon, die selfs in 't midden
1 Joh. 2. 1/2. Komt voor uw aanschijn treên,
Matt. 6. 9. Heeft ons soo leeren bidden.
Joh. 11. 24. Hoort hem dan in sijn reên.

Ootmoedigheits betuiging ,

Of; Uitbreiding over den CXXXIsten

P S A L M.

Op de Wijse van PSALM 24. *De aard is onses Godts.*Of; PSALM 113. *Gy kinderen, die den Heer dient vry.*

O Heer / mijn hert en is in my ,
 Gelijk gy weet , door hoovaardy ,
 Door Waan of trotsheit , niet verheben /
 Noch mijne oogen zijn niet hoog.
 Ik weet hoe weinigh ik vermoog ,
 En wil daarom ootmoedig leven.

2. Ook hebb' ik niet gewandelt / Heer ,
 Noch ingedrongen , al te veer ,
 In donker of verborgen dingen /
 My al te groot / te swaar en hoog ,
 En al te wonderlijk in 't oog
 Voor my geringste der geringen.

3. Soo 'k mijne ziel niet hebb' geset
 En stil gehouden / na uw wet ,
 Als een gespeent kind by sijn moeder /
 Dat immers noit sich selfs ier acht ,
 Maar alles van sijn moeder wacht ,
 Vervolg' de Nijdt my vry verwoeder.

4. Mijn ziel is / soo als ik bely ,
 Als een gespeen jong kind in my
 Israël hoop ook op den Heere /
 Eenvoudig , sonder trotsch beleid ,
 Van nu aan tot in eeuwigheit /
 En geey' ootmoedig hem all' eere.

PROPHETISCHE LOFSANG

DER CHRISTENEN

Voor de Verlossinge haar in Christo
bewezen.

JES. CAP. XII.

Men kan 't singen als de KLAAG-LIEDEREN.

I.

I Ik dank u / Heer mijn Godt, dat gy op my voordefen
Wel toornig zijt geweest: maar uw toorn / geresen
Uit mijner sonden schult, is van my afgekeert /
En gy vertroost my nu, mits mijn elend' u deert.

2. Siet Godt is selfs mijn heil / ik sal hier op vertrouwen
En breefen niet / maar steeds op hem mijn hoope bouwen
Want mijne sterkt' en Psalm is selfs de Heere Heer /
En hy is my tot heil geworden t'lijner eer.

3. Sa, dankt den Heere / roept sijn naam aan / maakt nu
onder

De volkeren sijn daan bekent: vermeldt al 't wonder,
By 't verre na-geslacht, dat sijn geduchte Naam
Verhoogt is / soo dat hem den lof alleen betaam.

4. Psalm singt den Heer / laat stem en snaren lieflik klingen
Want hy heeft heerlijke en voortreffelijke dingen

Gedaan na sijn beloft en woort, dat snellik rent,
Sulks zy doch op de gansche aardt bodem nu bekent.

5. Ei, juicht en singt seer blijd' en vrolijk in den Heere,
Ogy inwoonderse van Zion / roemt sijn eere:

Want siet, de Heyl'ge Godt Israels / die uw noodt
Total sijn weldaan, is in 't midden van u groot.

Blijd.

Blijde Triumphe der Kerke Godts

Om 't cieraat der ware Gerechtigheit.

JES. CAP. LXI. vers 10. 11.

Op de wijze van *Psalm 63. Godt regeert &c.* Of, *Psalm 85. Gy zijt, Heer, met uw volk &c.* 2. verlen voor 1.

Of (soo men 't laatste regeltje van elk vers twee-
maal singt) op de wijze van *Psalm 124. Men
magnu wel &c.* Of als d' Engelsche For-
tuin: *Al wat men hier in dese werelt siet.*

Of als onse Gefang; *Uw mont, ô
Heer, is enkel soetigheyt.*

I.

Ik ben seer blijd' en vroolijk in den Heer/
In mijnen Godt verheugt mijn ziel haar seer,
Want hy heeft met de kleedren en 't gewaat
Des heils my selfs bekleedt in overdaadt.

2. Den mantel der gerechtigheit heeft hy
My omgedaan / ik blink in rijk gesmy:
Gelijc als sich een Bruid'gom / groot van staat,
Op 't Schoonst verciert met Priesterlijk cieraat.

3. En als een Bruidt / wiens trouwdag wordt gevierd,
Met al haar schoon gereetschap haar verciert,
Want liet, gelijk de aard' op 's Heeren woort,
Ter rechter tijt brengt hare spzuite boozt;

4. En soo gelijk een hof / in overvloet,
't Geen in hem is gesaait / uitspuiten doet /
Sal Godt boozt all de volken in sijn hof,
Uitspuiten doen gerechtigheit en lof.

TRIUMPHE der KERKE

Over hare Viandinne.

MICH. Cap. VII. vers 7--10.

Op de wijze als de KLAAG-LIEDEREN.

1.
Ik Sal uitsien na den Heer; ik sal / vol hope / wachten
 Slegts op den Godt mijns heils: **Mijn** God, tot wie
 mijn klagten

Gedurig opgaan, sal my hoozen na mijn sin.
 Verblijdt u over my niet / o mijn byandin.

2.
 Wanneer ik deerlik ben gevallen in elende,
 Sal ik weer opstaan / mits my Godt set over-ende
 Als ik in duysternis geseten wesen sal /
 Sal my de Heer een licht zijn in mijn ongeval.

3.
 Ik sal met lijdtzaamheit des Heeren granschap dragen;
 Want tegen hem hebb' ik gesondigt all mijn dagen:
 Tot dat hy mijnen twist eens twist' / en selfs mijn rech-
 tervoert tegen mijn party, die my beveget.

4.
 Hy sal my aan het licht uithengelen; 'k Sal haast rust sien:
 Aan sijn gerechtigheit en heil sal ik mijn lust sien.
 En mijne byandin sal 't sien met herteleet,
 En schaamt en smaet sal haar bedeliken als een kleedt.

5.
 Die stoutlik tot my seit; Waar is de Heer uw Godt nu?
 Mijn oogen sullen aan haar sien Godts wraak; Sy spot nu;
 Maar tot berreding false nu haast worden / ja
 Als sijn der straten / door des Heeren ongenâ.

HEMELSCH HALLELUIA

Over de Bruiloft des Lams.

OPENB. Cap. XIX. vers 6. 7. 8.

Op de wijze van de 10. Geboden; Hest op uw hert &c. | Of
Soo Christelijke jongelingen.

1.

Halleluja in 's Hemels wooning:
Want ziet, de Heer d' Almacht'ge Godt
heeft in zijn Rijk geheerscht als Koning /
En maakt des vyants rijk tot spot.

2.

Laat ons dan blijde zijn en blijven,
Beglans van sijne Majesteit,
En schroomloos volle brengt bedrijven /
En geven hem de heerlijkheit.

3.

Dant ziet, de Bruiloft is gekomen
Des Lams; en sijn verkoren Brui,
sijn wijf / heeft gierlijk tot de zoomen,
Haar selv' bereidt. Haar rouw is uit.

4.

En haar is uit genâ gegeven /
Dat sy met rein en blinkend sijn
en kostlijk lijnwaat / al haar leven,
Bekleet word' / als met Sonne-schijn.

5.

Dant dit sijn lijnwaat / daar wy heden
Van singen, zijn der heil'gen, ja
der heiligen rechtbeerdigheden.
Halleluja. Halleluja.

VREUG.

VREUGDESANG,

Om de Ziele los van ydelheit en aardtsche moeilijkheden, tot Christus en den Hemel te verheffen.

Op de wijze; Uitverkoren lam, liefste lief vol waarde.

I.

Matth. 9.
2/22.

1 Pet. 3. 13/
14.

Psal. 23. 1.
Hilang. 3. 22.

Heb. 12.
11.

Spz. 17.
b. 3.

1. Pet. 1. 7.
Jes. 43.

Jes. 48. b. 10.
Spz. 25. b. 4.

Ezer. 24. 11.
12.

Luc. 21. 7. 8.
Pred. 1. 14.

Matth. 4. 8.
1 Cor. 7. 31.

Spzeuk. 23.
5.

1 Cor. 16. 13.
Joan. 14. 2.

Handl. 7. 56.
Luc. 9. 23.

Jes. 40. 31.

Christen ziel / schept moet.

Niemant kan u deeren :

Niet sult gy ontbeeren /

Blijft maar God uw goet.

Schoon nu sijn tucht

Geen bzeugt en schijnt te wesen /

Geeft sy doch na desen

Soete bzucht.

Godt beproeft ons hier :

Zijt gy gout bevonden /

Ei / gy wordt dooz 't vier

Dan niet verslonden /

Maar geklaart te meer

Dan den troost en smeer

Der sonden.

2.

Hest uw hert om hoog /

Daarom u 't ontrusten

In dees' aardtsche kusten

En haar hert vertoog ?

Wat sou sich hier

Uw finlikheit vergapen

Immer op 't geschapen ?

Hout u fier.

't Hemelrijk / uw huis /

Staat booz u al open /

Daar gy / onder 't kruis /

Moet yenen lopen /

Als de werelt leic
In haar pdelheit
Versopen.

3.

Jesus gaat vooz-aan :
Wilt dan met behagen
Hem het kruis na-dragen /
Op des lebens baan.
Die sich alleen
In hem soeckit te vermakien /
Is in all sijn saken
Wel te breeen.
Sendt uw hert vooz-uit /
Na de sehoone zalen /
Daar de Hemelbruidt
By hem sal pzalē /
En / na al haar smert /
Haar besweken hert
Ophalen.

4.

Dacht een kleine tijt ;
Na uw kort bedroeven
Sal hy niet vertoeven.
Daarom zijt verbljdt.
Ja hy komt haest /
Dus siet hem vast te moete /
Het geloob' en boete /
Onverbaast.
Recht my doch / ô Heer /
Om / in al mijn leven /
Dag by dag al meer /
Na u te streben /
Die my d' eere kroon
Sijnstig tot een loon
Sult geben.

37

Joan. 2. 15.
16 / 17.

Webz. 12. 2.
2 Cor. 12. 10.
Matt. 16.
24.
Psal. 16. 11.
Psal. 4. 8. 9.
Psal. 37. 4.

Matt. 6. 20 /
21.
Psal. 45. 10.
14 / 15 / 16.

Joan. 16. 21.
21.

Web. 10. 37.
1 Pet. 1. 6.
Nabak. 23.
Phil. 4. 4.
Openb. 22.
12.
Luc. 21. 28.
Matt. 1. 15.
Joan. 14.
27 / 28.
Hoogl. 1. 4.
Luc. 1. 75.
2 Cor. 4. 15.
Psal. 36. 2 /
9.
2 Tim. 4.
berg 8.

B E D E

Voor onse

K R Y G S - M A C H T E N

Op de wijze: *Wilhelmus van Nassouwe.*

Psal. 20. 6. 1. **W**steken in uw Name
De vaandels op / o Godt /
Enbidden u alt'same /

Psal. 25. 2/3. Laat ons niet zijn bespot ;
Maar laatse schaamroot worden
Die trouw' loos sonder reën /

Ies. 8. 9. Hpt hoogmoet sig omgozden
Om ons op 't hooft te treën.

2. O Heere der heyrkrachten /
Erod. 15. 3. Gy / die een krijgsman zijt /
Ies. 40. 15. By wien all' 's werelts machten
Geacht zijn als een mijt /

Psal. 60. 12. Trekt doch met ons ten strijde /
En zijt en blijft voortaan

2Chr. 20. 17. In gunst aan onse zijde /
En als ons' Hooft voor-aan.

Ies. 14. 8. 3. Ja / Israëls verwachting /
Zach. 2. 5. Zijt ons / uw epgendom /

By u soo hoog in achting /

Een vier'ge muur rondom.

Help soo uw liebe knechten /

Dat peder sie / dat wy

Richt. 5. 24. Als van den hemel bechten /
Psal. 1. 3. En al ons doen gedyp.

4. Bewijst uw liefd' en trouwe

Meeft aan dien jongen Heit /

WILHELMUS van NASSOUWE,

Die voor ons trekt te veldt.

Wilt gy hem hulpe senden /
 Als upt uw heilgdom /
 Dat hem uw Engle-benden
 Beschurten om end' om.

5. Laats' ober hem sterk waken /
 Op dat geen moordfche liën
 Oit uw Gefalsden naken.
 Doet hem 't gebaar ontblien.
 Uw hant / o Opper-heere /
 Leer strijden sijne hant /
 Meest booz uw eer' en leere /
 Dooz Kerli en Vaderlant.

6. Sterkt rupters en soldaten /
 Op dat ze noit den moet
 Blooshertig vallen laten /
 Al kosten 't ook haar bloet.
 Geeft onse weerpартен /
 Die / onbesupst te been /
 Uw erfdeel fel bestrepen /
 Een schrik dooz al haar leën.

7. Helpst gy ons upt benaubwen /
 Want 's menschen heil is niet.
 Wy sullen nooit verflauwen /
 So gy ons hulpe biedt.
 De vanden zijn t' same
 Op paart en wagens trots :
 Wy jupchen in uw name /
 O sterckie zielen rots.

8. Wie sal of kan ons schaden /
 Als gy ons wilt behoen ?
 Wy sullen kloekie daden
 In u alleene doen ;
 En onse weerpартders
 Sult gy / o Godt / vertreen /

Psal. 20. 3.

Matth. 27.
Psal. 34. 8.

Psal. 91. 11. 12.

Psal. 105. 11.

Psal. 144. 1.

2 Chr. 32. 7.

Ier. 8. 6.

Aeb. 26. 36.

Psal. 60. 13.

Psal. 20. 8.

Psal. 18. 3.

Rom. 8. 31.

Psal. 60. 14.

Die

Die dooz ulw Paams belijders
Van ouds af hebt gestreen.

Num. 10. 35. 9. Saat op / dooz ulw vermogen /
Legt eer in dooz ulw magt /

Jes. 33. 10. Dat wy ulw Paam verhogen /
Psal. 34. 4. En roemen dag en nacht.

Ps. 118. 15. Laat in de tent der vromen /
Dooz ulwe Majesteit /
Een stem des juichens koken
Tot in der eeuwigheyt.

A M E N.

Jerem. Cap. IX. vers. 17, 18.

Soo seyt de HEERE der heyrsharen, Merkt daar op, en
roepet klaag-vrouwen, datse komen: ende sendet hen en na
wyse [vrouwen,] datse komen,

Ende haesten, ende een Wee-klage over ons opheffen: dat on
oogen van tranen neder dalen, ende onse oogen-leden van wat
vlieten.

Ezech. II. vers. 9, 10.

Doe sag ik, ende fiet, daar was een handt tot my uytgesteek
ende fiet, daar in was de rolle eenes boeks.

Ende hy spreydde die voor mijn aangesichte uyt; ende sy was b
schreven voor, ende achter: ende daar in waren geschreven
Klaag-liederen, Suchtinge, ende Wee.

Luc. VII. vers 31, 32.

Ende de Heer seyde, By wien sal ik dan de menschen van d
gestachte vergelijken? ende wien zijn sy gelijk?

Sy zijn gelijk de kinderen, die op de merkt sitten, ende ma
kandren toeroepen ende seggen, Wy hebben u op de fluyt gespeel
ende gy en hebt niet gedanst: Wy hebben u Klaag-lieden geson
gen ende gy en hebt niet geweent.